

Status Gallie priusquam a Romanis in Provinciam redigeretur is fuit, ut neque universa unius Imperio regeretur, neque singulae civitates vel in Populi vel in Optimatum potestate essent, sed ita divisa fuit, ut plerumque Optimatum consilio regerentur, quae liberae dicebantur, caeterae Reges haberent. Omnes quidem id institutum tenebant, ut certo anni tempore publicum gentis Concilium agerent, in quo quae ad summam Reip. pertinere videbantur constituerent. Civitates autem 64 Tacitus libro 3 numerat, hoc est ut ex Caesare intelligitur. Regiones quae non modo lingua moribus & institutis, verum etiam iisdem Magistratibus utebantur, qualis ipse multis locis Aduorum, Avernorum, & Rhemorum Civitates praecipue commemorat.

Reges vero vel Regulos potius Gallieos tum appellabant, qui non ad tempus, ut civitatum Magistratus, sed in perpetuum regium imperium quantumvis exiguis finibus obtinebant, quos immutata temporum consuetudo Duces, Comites, Marchiones nominavit.

Erant hi Reges non haereditarii, sed a populo propter Iustitiae opinionem eligebantur, neque habebant infinitum, solum & effrenatum imperium, sed certis legibus ita circumscriptum, ut non minus ipsi in populi quam populus in ipsorum ditione ac potestate essent, ut fere illa regna nihil aliud nisi Magistratus perpetui viderentur. Nam multos nominat Caesar privatos, quorum tamen parentes ac majores Regnum obtinuerant. Optimatum ergo & electorum autoritate, quibus eam potestatem populus permittit tanquam freno coerceretur, quae optima Reipub. forma, teste Platone, Aristotele, Polybio & Cicerone fuit.

Porro Gallia a Romanis in Provinciae formam redacta, eodem modo Reges ipsorum ex virtute & nobilitate (instar Germanorum teste Tacito) totius populi iudicio ac suffragiis electi ac constituti sunt, quorum tres tantum in hodiernum usque diem annis fere 1200, quibus illud regnum duravit, familiae recensentur.

- I. Merovingiorum, qui orti a Meroveo stirpem ad annos 283 propagarunt.
- II. Carolovingiorum, qui orti a Carolo Magno sobolem in annos 337 produxerunt.
- III. Capevingiorum, qui ab Hugone Capeto prognati annis fere 590 regnum obtinent. Nam licet defuncti Regni iudicium arbitriumque penes Ordinum Comitum, publicumque totius gentis Concilium semper fuerit, & etiamnum omni iure sit: filiis tamen & iis, qui ex Regis demortui stirpe essent propter nobilitatem (more Germanorum) & innatam quodammodo virtutem, praerogativam illam fere reliquerunt, ut eos quasi haereditare aliis pari virtute praerferrent, ita tamen, ut si Regis defuncti filii annis 24 minores essent, eos creari jus non esset, atque adeo alium aetatis legitime creari, necesse esset, cuius exemplum extat anno Christi 309 in Clogio Rege.

Sed & subinde hoc ipsum Regnum quod Francogalliae dicitur, inter plures Regum demortuorum filios, ex Procerum Regni voluntate & arbitrio divisum fuisse, plurima extant exempla. Si vero Populus Filio repudiato alium eligeret, relinquebantur Filio repudiato ad tuendam suam dignitatem res quae propriae Regis, & ipsius patrimoniales fuerant. Caeterae quae Regni & Reip. erant, & Reip. dicuntur, ei ad quem Regnum deferrebat, attribuebantur, sicut & ea res quae Fiscus dicuntur,

283
337
590
1200
420
1620